

[Oluf Pedersen.]

efter lidt har faaet rullet det op saaledes, at vi her i Landet har en Skattebyrde paa omkring de 1 000 Kr. paa hver Familie, en Skattebyrde, som man vel nok fra adskillige Sider her i Tinget mener paalægges de rige, men som man ved en nærmere Undersøgelse sikkert vil opdage gennem Varefyrelse og ad anden Vej væltes over, saaledes at det i Virkeligheden bliver Arbejderne, der kommer til at betale Skatterne, Arbejderne i By og Arbejderne paa Land, ikke alene Lønarbejderne, men selvfølgelig ogsaa hele det arbejdende Landbrug. Og det gælder jo om Skatter, at de direkte Skatter er et mindre Onde end de indirekte, bl. a. fordi de direkte er lettere at opdage, medens de indirekte mere kan gemmes — jeg vil ikke bruge for stærke Ord om dem, men det er Skatter, som man prøver at snyde sig til. Og det overrasker mig noget, at Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som under den Debat, der har fundet Sted tidligere paa Dagen, har været fuldt klar over, at der ikke var Dækning paa Finansloven, men at der vilde komme til at mangle ca. 60 Mill. Kr. udover det, som disse Skatter tilvejebringer, nu gik imod disse Skatter uden at anvise noget andet Sted, hvor man kunde faa Indtægterne fra. (*Prieme*: Brugsforeningerne!). Ja, for Brugsforeningernes Vedkommende er Forholdet det, at et meget stort Tal af dem betaler Skat, nemlig alle de, der har Borgerskab, og dem, der ikke har Borgerskab, hvor der handles indbyrdes mellem Medlemmerne, vilde det være ganske urimeligt at paalægge en Skat paa deres egen indbyrdes Omsætning. (*Prieme*: Tak, det var kun det, jeg vilde vide). Men selv om man nu finder paa at lave et Skattesystem, der rammer disse Brugsforeninger, vilde der ikke derigennem kunne skaffes Indtægter, som havde nogen som helst finansiel Betydning for hele dette Spørgsmaal. Nej, skal der ske noget, er det nødvendigt, at der ogsaa sker Besparelser, og her gælder jo for det konservative Folkeparti, at det er gaaet med til alle de Udgifter, som skal dækkes gennem disse Skatter. Det maa være underligt at staa op og slaa sig for Brystet og sige: Vi har ikke noget med det at gøre — at staa her og være saa uskyldig i alle de Udgifter, de selv har været med til at lave, uden at anvise anden Dækning end Brugsforeningerne, det vil sige, Folk skal betale for deres egen Omsætning.

Se, Retsforbundet har sat ind paa den ene Side imod de mange Gaver, som man har

prøvet paa at give Befolkningen, fordi vi var klar over, at det var den selv, der skulde betale dem, og dernæst har Retsforbundet sat ind for at skaffe Samfundet nye Indtægter, nemlig ved at inddrage Grundrenten. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen kom herop og fortalte, at man har faaet disse mange Udgifter efter Krav af Befolkningen, og saa fandt han, at de Skatter, man her har foreslaaet, er de bedste, man kan faa. Jeg havde dog en Gang tænkt mig, at det radikale Venstre var et Grundskyldsparti, og at de kunde opdage, at man kunde inddrage Grundrenten, og saa kunde man faa Dækning til de offentlige Udgifter. At fortælle, at dette er noget af det bedste, man kan faa, og saa samtidig kalde sig for Grundskyldsven ! Hertil vil maaske det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen gøre gældende, at skal vi have Grundskylden, saa skal vi ud hos Skødehaverne, hos disse gældbundne Folk, som jo har nok at slaa med. Men her vil det ærede Medlem vide, at man kan inddrage Grundrenten hos Grundrentens Ejere, og det er jo netop det Sted, man maa henvende sig i en Krisetid. (*Prieme*: Den skal formentlig ogsaa vedtages af Landstinget!). Ja, men det ærede Medlem hævdede, at det var den bedste Form for Skat. Jeg tænkte, at det ærede Medlem maatte være klar over, at man har en Form for Indtægter, der er bedre end at paaligne Skatter, for Grundskyld er nemlig ingen Skat, som der stod i et Venstreblad, man kan ikke lægge Skat paa noget dødt, paa Jorden. Den rigtige Grundskyld kan aldrig virke som Skat, den virker ved, at den Grundrente, man maa betale i Form af Prioritetsrente, gaar ind i Fællesskabet i Stedet for, og saa gaar Højfinansens Glip af den Portion, men det er naturligvis dens Interesse, man fra visse Sider i dette høje Ting mener skal varetages. Jeg mener, det maa være dette Tings Opgave at prøve at begrænse de offentlige Udgifter saa stærkt som muligt og at skaffe de naturlige Indtægter, nemlig de Indtægter, som skabes gennem Samfundets egen Vækst og Udvikling, at det var naturligt, om man satte ind der, og jeg mener, at Tiden er inde til Handling, for man maa vel snart være klar over, at det Skattesystem, vi er kommet ind i, som skaber Nød, der atter kræver Understøttelser og nye Skatter, kan man ikke fortsætte med.

Munch-Petersen: Det var jo en frygtelig Jammerklage, vi fik fra det konservative Folkeparti. Man skulde næsten tro, at dette Parti, som jo undertiden ynder